

fannas haige 'maas. Oh! kui wägga wottab ta ennast wist rõmustada, sest ma arwan et ta onmeti ihhaldab süa, et agga temma jallad haiged. Mul on ka plaastrid taskus, sedda ma ostsin temmale, kui ma eile omma isfaga liinas olin, ja ostsin sedda omma ennese rahha eest, mis ma omma esimesse paari sukade eest olin sanud, ja neid olin, omma kasso willost kedranud ja kuddanud. Tahhan nüüd sedda plaastri selle waese naesele nartso peäle woida, ja temma jalgede peäle panna, ja temma peab sedda leent sõma, siis wõttab ta mind tänada; agga õigusse polest ta küll peaks mo emma tänama, sest mo kallid emma andis mulle willo ja leent, ja satis mulle sedda rõmo et ma teist woin aitada ja rõmustada. — — Menda juttustas ta ikka peäle, Mihklika kättes, kuni nemmad se haige wabbat naese sauna ette said.

Mihkel läks ka sauna sisse ja näggi seal naest, jallad täis hawo, mis pis

soke Häddi sure hõlega plaastri nartsodega linni panni. Kui ta sedda sai teinud, siis ta wottis rättiko waagna peäle ja pallus haiget et ta wotta's süa. Ja se hakkas tedda tänama, agga jubba Häddi olin noppeste uksest wälja läinud, ja ei tulnud mitte taggasi. Oh! Jummal taskus go sedda selle hea lapsele, ütles haige; ilma temmata peaksin küll nälga ja haigusse ärwanduma, agga pea igga päwa takka tulled temma, ja toob mulle toidust ja rohko, ja rõmustab ennast se jures. — Oh, Jummal! kui agga temma wanne mad temmaga ei wõtta sepärrast tõrrelda. Jummal laske nende hea inimeste käsfi hästi käia siin, ja seäl iggaweste! Ta panni käded ristis, ja lugges Jummalat tänades ja süddamest palludes.

Jubba Mihkel olin hopis ärraunnustanud, et ta hoopst pididi otsima ja mõtles agga Häddi peäle. Edeste! ütles temma wimaks: Häddi on üks wägga hea laps, agga wist on need